SVOBODA — СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 3. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 6, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го СІЧНЯ 1994. Ч. 3. РІК CI.

„Тихо до нас прилітає Різдво, Як білокрилий лебідь"

„ВСЯ ЗЕМЛЯ НЕХАЙ ПОКЛОНИТЬСЯ І СПІВАЄ ТОБІ"

ПРАВОСЛАВНИМ УКРАЇНЦЯМ НА БАТЬКІВЩИНІ І В ДІЯСПОРІ РІЗДВЯНЕ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ (СОБОРНОПРАВНОЇ) В ЗСА

Все сьогодні сповнюється радістю,
Христос народився від Діви.
(Стихира після Євангелії).

Христос народжується!

„Ось Діва прийме в утробі й породить Сина, і дадуть Йому ім'я Еммануїл, що (в перекладі) значить: з нами Бог" (Ісаї 7, 14; Мтв. 1,23)

Сповнення цього старозавітнього пророцтва, „коли настала повнота часу" (Гал. 4, 4), принесло радість усьому світові, а особливо тим, хто став свідками Його народження у Вифлеємі, у місті Давидовому.

Убогі духом і чисті серцем пастухи, радіючи, з тремтінням слухали пісню сили небесного воїнства, що славило Бога й говорило: „Слава на небі Богові, і на землі спокій, над людьми Боже змилування" (Лк. 2, 14). З радістю поверталися вони до своїх отар, „славлячи і хвалячи Бога за все, що чули вони і бачили, як було сказано їм" (Лк. 2, 20)

Безмежною радістю сповнилася Богоматір, бо це ж здійснилося благовістя Їй Архангела Гавриїла, що „Дух Святий найде на Тебе, і сила Вишнього окриє Тебе; тим то і Святе, що народиться, назоветься Сином Божим" (Лк. 1, 35). Та й праведний Симеон, прийнявши Його на свої руки у Єрусалимському храмі, впізнав у Ньому приготоване перед лицем усіх людей „Світло на просвіту невірних" (Лк. 2, 32). Тож, слухаючи все, що було сповіщено пастухам про Її Дитя, „Марія берегла всі слова ці, складаючи у серці Своїм" (Лк. 2, 19).

(Закінчення на стор. 6)

Ганна Черінь

СВЯТКУЙМО РІЗДВО
НЕЗАЛЕЖНЕ СВОЄ!

Зорі гаптують прозоре шитво
Золотом в чистім небі.
Тихо до нас прилітає Різдво,
Як білокрилий лебідь...

Скільки на світі розлук і стріч!
Вирує життя в творчих змінах.
А люди в полоні дрібних протиріч
Блукають по хибних стежинах.

Друзі! Забудьмо колишні жалі!
Розвіймо з сердець буревії!
Всі ті суперечки насправді малі —
Великі в нас мрії й надії!

Святкуймо Різдво Незалежне своє —
Це єдности й сили причина.
В змаганні нам руку свою подає
Прекрасна свята Україна.

27-го грудня 1993 року

В. ЖІРІНОВСЬКИЙ ПОГРОЖУЄ ЗНИЩИТИ НІМЕЧЧИНУ

Бонн. — Як інформує агентство Ассошіейтед Пресс, представники німецького міністерства закордонних справ оприлюднили заяву щодо необхідности з'ясувати погляди голови російської Ліберально-демократичної партії Владіміра Жіріновського на міжнародну політику Росії. Ця заява німецького зовнішньополітичного департаменту є логічним вислідом обговорення в пресі останніх висловлювань В. Жіріновського. Між іншим, цей нерозважливий російський політик сказав, що коли боннська влада не дасть йому в'їзної візи, то він „цілком знищить Німеччину". Не менше занепокоєна німецька спільнота й іншим висловлюванням В. Жіріновського. Він дав до зрозуміння, що якби керував Росією, то негайно припинив би виведення колишніх совєтських військ з Німеччини і повернув би туди вже виведені формації. В. Жіріновський також погрожував зробити німців жебраками, змусивши їх виплачувати репарації за втрати, що їх зазнав Совєтський Союз в роки Другої світової війни.

Щодо того дипломата в німецькому представництві у Болгарії, який відмовив В. Жіріновському у візі, то російський фашист пообіцяв знищити його з допомогою агентів колишньої совєтської розвідки на Заході.

Німецька преса продовжує обговорювати питання, яким має бути ставлення офіційного Бонну до В. Жіріновського. Одні радять ігнорувати його, інші ж вважають, що цього не можна робити, бо В. Жіріновський є одним з дійсних чинників теперішньої російської політики.

Л. КРАВЧУК ВИДАВ НОВИЙ УКАЗ

Київ (УНІАР). — У середу, 29-го грудня, Президент України Леонід Кравчук видав указ про приватизацію автозаправних станцій, що продають паливні матеріяли тільки для населення.

Згідно з цим указом, рішення про приватизацію автозаправних станцій ухвалює Фонд Державного Майна України, його регіональні відділи чи представництва разом з Державним комітетом України для справ земельних ресурсів і його органів на місцях. Ці рішення є водночас рішеннями про приватизацію земельних ділянок. Право власности на приватизовані автозаправні станції та земельні ділянки є хоронені законом. Їх власникам ґарантується стабільність умов для здійснення господарської діяльности. Фонди отримані від приватизації за вийнятком витрат, пов'язаних з продажем станцій і земельних ділянок, зараховується до державного бюджету України і будуть використані на заходи соціяльного забезпечення населення.

Міжнародна фінансова корпорація допомагає Україні

Вашінґтон (УНІАР). — У вівторок, 28-го грудня, Міжнародна фінансова корпорація (МФК) затвердила акціонерне фінансування у висоті 2 міл. американських дол., для Фонду України, призначеного для інвестицій у нові приватні підприємства в Україні.

Україна приєдналася до МФК у жовтні 1993 року. Починаючи від липня 1992 року, МФК допомагає Урядові України у проведенні малої приватизації шляхом випрацювання та впровадження програм приватизації в 11 містах і безпосереднього консультування працівників центральної адміністрації. Крім того, МФК допомагає Фондові Державного Майна України у здійсненні повної приватизації середніх та великих підприємств.

У Ню Йорку відбудеться зустріч з В. Борзовим

Ню Йорк. — Тут у вівторок, 28-го грудня 1993 року оформився в порозумінні з Національним Олімпійським Комітетом України Громадський комітет для зустрічі з міністром спорту й молоді України Валерієм Борзовим.

У створенні Громадського комітету взяли участь представники спортових клюбів: Український Спортовий Клюб в Ню Йорку (УСК), „Чорноморська Січ" — Нюарк, „Крилаті" — Йонкерс, Карпатський Лещетарський Клюб та Пласт і СУМА. Наради відбулись при співучасти голови УСЦАК Мирона Стебельського, якого обрано почесним головою комітету.

Комітет для зустрічі з міністром В. Борзовим оформився під протекторатом УАКРади й УККА і його очолив Іван Серант. До цього комітету ввійшли, як заступники голови: Ярослав Куровицький, Мирослав Шміґель, Олесь Напора, Ярослав Петрик, Володимир Гнатківський, Роман Глушко й представник Пласту Володимир Корнага, секретар — Микола Турецький, пресовий референт Омелян Твардовський і касир Теодор Щеснюк. Членами комітету стали всі присутні на нарадах, а саме Андрій Ластовецький, Микола Галів, Євген Івашків, Іван Винник і Корнель Василик.

Комітет заплянував влаштувати зустріч з міністром В. Борзовим в неділю, 16-го січня 1994 року, о год. 4:30 по полудні, в Українському Народному Домі, 140-142 2-га авеню. Комітет запрошує українське громадянство взяти чисельну участь в зустрічі з В. Борзовим.

У СВІТІ

В КАБУЛІ, СТОЛИЦІ АФҐАНІСТАНУ, тривають жорстокі бої між військами, що зберігають вірність президентові Бурганудділові Раббаві, і збройними формаціями генерала Абдули Дустума. Підрозділи Дустума засіли в давній фортеці Бела-Гіссар, у південній частині міста. Фортеця зазнає безперервного артилерійського і ракетного обстрілу. За останні два дні вбито майже 100 її захисників і до 1,000 ранено.

ПЕКІН СКАСУВАВ подвійний курс обміну юанів на тверду валюту. Порядок, згідно з яким курс обміну визначив центральний банк країни, проіснував сорок років. Відтепер вартість юаню буде визначатися вільним ринком. Західні експерти вважають, що зі скасуванням подвійного курсу впаде одна з найголовніших перешкод, котра відділяла китайський внутрішній ринок від світового. Цей спосіб сприятиме також активнішому приходові закордонного капіталу в китайську економіку.

ЧІЛЬНІ ЛІДЕРИ ПАЛЕСТИНЦІВ, котрі мешкають у смузі Ґази, закликали Ясіра Арафата до більших поступок на переговорах з Ізраїлем і до радикальних змін у керівництві Палестинської визвольної організації. На відміну від більшости членів виконавчого комітету ПВО, палестинці-реформісти підтримують політику Я. Арафата спрямовану на мирні переговори з Ізраїлем, однак висловлюють невдоволення мірою участи в цих переговорах представників населення контрольованих територій.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІЗРАЇЛЯ Їцак Рабін заявив, що його уряд не має наміру негайно відновлювати переговори з палестинцями і не згодиться ні на які поступки Палестинській визвольній організації. Ї. Рабін підкреслив, що більше не вірить у словесні запевнення з боку палестинців і буде домагатися обов'язкового закріплення на папері усіх попередніх усних домовлень між сторонами. І тільки після цього ізраїльський уряд буде готовий до відновлення переговорів щодо палестинської автономії. Ізраїльський прем'єр зайняв твердіше наставлення після того, як лідер ПВО Ясір Арафат не визнав вислідів діялогу між міністром закордонних справ Ізраїля Шімоном Перезом і керівником палестинської делеґації Магмудом Аббасом.

ІЗАБЕЛЬ АЛЬЄНДЕ, ДОЧКА колишнього президента Чіле Сальвадора Альєнде, стала головою Об'єднаної соціялістичної партії Чіле, яка тепер входить у правлячу коаліцію. На недавніх загальних виборах кандидати від соціялістичної партії здобули 15 місць у нижній і 5 — у верхній палаті Національного конгресу Чіле. Новий президент країни Едуардо Фрей Руіс-Таглє зформував уряд, в якому соціялісти, разом зі спорідненою Партією за демократію, дістали сім міністерських течок. Герман Корреа, який дотепер очолював Об'єднану соціялістичну партію, став міністром внутрішніх справ Чіле.

ЦИМИ ДНЯМИ БОСНІЙСЬКІ серби захопили 11 канадських вояків з миросних сил ООН і влаштували для них мниму страту. Поставивши полонених під стіною з піднятими руками, серби відкрили автоматний вогонь — поверх голів. Ніхто не був ні вбитий, ні поранений, однак троє канадців у висліді нервового потрясіння потрапили до шпиталю. Командування сил ООН у колишній Югославії оприлюднило протест з приводу цього брутального знущання над учасниками миросної місії.

ЯПОНСЬКА ПРЕСА активно коментує щойно оприлюднений звіт міністерства охорони здоров'я. Згідно з ним, у середніх школах Японії за 1993 рік зареєстровано 23,258 випадків знущання учнів над своїми товаришами. Тим часом японські вчителі не тільки не борються проти насильства серед учнів, але й самі застосовують щодо школярів фізичні методи кари. 159 учнів у минулому році покінчили самогубством.

Б. Клінтон підготовляється до поїздки в Европу

Вашінґтон. — Президент Билл Клінтон повернувся в Білий Дім після чотирьох днів відпочинку у Південній Каролайні і зразу ж зайнявся обговоренням з асистентами найближчих справ і плянів на 1994 рік.

У понеділок, 3-го січня, президент провів серію нарад, зв'язаних з десятиденною поїздкою у п'ять країн Европи — Бельгію, Чехію, Росію, Білорусь і Швайцарію.

Поїздка почнеться в суботу, 8-го січня, з Брюсселя, де Клінтон візьме участь у нараді голів урядів країн-членів НАТО. Одне з питань порядку денного сесії — поширення НАТО на колишні комуністичні країни Східньої Европи. Вважають, що Клінтон виступить проти такого поширення в найближчий час, підтримавши тим самим становище російського президента Бориса Єльцина, який під тиском військових виступає проти того, щоб Чехія, Мадярщина і Польща стали членами НАТО.

Після візити в Чехію американський Президент поїде до Москви. Зустріч з Б. Єльцином буде присвячена головним чином справам надання допомоги Росії на її шляху до вільної ринкової економіки. Одностайности з приводу російських реформ у Білому Домі нема. Однак після недавньої перемоги націоналістичних і комуністичних сил у парляментарних виборах в Росії Клінтон і його оточення стали схилятися до того, що „шокова терапія" не віщує виздоровлення російській економіці.

З Москви Клінтон поїде в Мінськ. Завершиться поїздка Клінтона по Европі візитою у Швайцарію. У Женеві американський Президент зустрінеться з президентом Сирії Гафезом Ассадом, з яким обговорить перспективи мирних переговорів між Сирією та Ізраїлем.

У понеділок Клінтон обговорив з дорадниками пляни боротьби за реформу федеральної системи охорони здоров'я, а також справи, зв'язані з реформою системи соціяльної допомоги і боротьбою зі злочинністю.

В Україні

СИМФЕРОПІЛЬ. — Голова Верховної Ради Криму Микола Багров у інтерв'ю кореспондентові газети „Кримскіє Ізвєстія" заявив про свої наміри дальше розвивати ідею режиму відкритої економіки і створювати на терені Криму міжнародну зону відільного підприємництва.

ПОЛТАВА. — Відбулося чергове засідання обласної комісії, яка контролює виконання закону України про мови. Учасники засідання розглянули результати впровадження української мови на транспорті. Як зазначив голова полтавської обласної „Просвіти" Микола Кульчинський, виконання закону можливе лише під умовою радикальних персональних змін у владних структурах, оскільки теперішнє керівництво области ігнорує закон про мови.

В АМЕРИЦІ

ЯК ВВАЖАЮТЬ ПОЛІТИЧНІ коментатори, цими днями Дік Чейні, колишній секретар Департаменту оборони, повинен повідомити, що не має наміру висунути свою кандидатуру до Сенату. Це буде означати, що він збирається вступити у боротьбу за пост президента у виборах 1996 року. Д. Чейні легко переміг ми у боротьбі за місце в Сенаті, яке звільняє республіканець Малколм Воллоп з Вайомінґу, де популярність Чейні велика.

В ІНАВҐУРАЦІЙНІЙ ПРОМОВІ, яка прозвучала перед входом у міську ратушу в неділю, 2-го січня, новий посадник Ню Йорку Рудолф Джуліяні сказав, що місто чекає нової ери надії і нюйоркці повинні зробити все, щоб Ню Йорк позбувся страху і взаємної нетерпимости. „Цинічні висловлювання про те, що Ню Йорком ніхто не керує, що Ню Йорк запущений і що Ню Йорк не вартує того, щоб на нього тратити час і сили, я оголошую політично неправильними", — сказав Р. Джуліяні. 107-ий посадник обіцяв докласти всіх сил, щоб посилити боротьбу зі злочинністю і зробити життя мешканців міста безпечнішим. На урочистій церемонії нового посадника Ню Йорку вітали коло 5,000 гостей.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „Нюзвік" повідомив, що у 1990 році в Пентаґоні був розроблений плян вбивства президента Іраку Саддама Гуссейна. Плянувалося, що група старшин американської розвідки, а також елітні підрозділи сил спеціяльного призначення спробують зліквідувати С. Гуссейна під час його щомісячних інспекційних поїздок в окупований іракцями Кувайт. Існувало два варіянти операції — обстріляти гелікоптер з президентом Іраку „стінґерами" або влаштувати засідку на автостраді на випадок, якщо Гуссейн поїде до Кувайту автом. Однак ні один з варіянтів не був здійснений.

ГРОМАДА ЧИКАҐО ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ ПОЛІТИКИ Б. КЛІНТОНА

Чикаґо (А. Гороховський). — В літопис нового року, який щойно почався, зроблено перший запис про важливу подію, яка сталася в громадському житті української громади Чикаґо. Йдеться про те, що 2-го січня в Українському Культурному Осередку відбулося віче, скликане Комітетом об'єднаної американо-української громади міста, який очолює д-р Мирослав Харкевич.

На обговорення віча було винесено питання, пов'язане з наступною поїздкою президента ЗСА Билла Клінтона до Москви, а також оцінка політики американського Уряду по відношенню до України. Учасники зібрання були одностайні в думці, що відмова президента Америки відвідати Київ, як це передбачалося його попередніми плянами, означає ніщо інше, як проявлення ворожости Вашінґтону супроти України, яка може відіграти першорядну ролю у стабілізації миру не тільки в Европі, а й у цілому світі.

„Ми американські українці, — сказав д-р Харкевич, — хочемо бачити З'єднані Стейти Америки справедливою країною, багатою і щасливою, і в той же час прагнемо до того, щоб вітчизна наших батьків і дідів теж була вільною і заможною, не бажаємо, щоб сини та онуки гинули на війні, яку для них готуватиме російський імперіялізм . Апелюючи до Президента і американського Уряду, ми закликаємо їх не приймати рішень на користь російських інтересів, які є імперіялістичними, а підтримати демократію усіх волелюбних націй і в першу чергу України".

Цю думку продовжував інж. Святослав Личик у своєму слові.

На вічі неодноразово згадувалося кримське місто Ялта, де у 1945 році відбулася зустріч керівників трьох держав: ЗСА, Англії та Совєтського Союзу. На цій конференції президент Америки Ф. Рузвелт діяв наче під диктатом Сталіна.

Олексій Коновал сказав, що Уряд Америки хоче підписати другий договір Ялти, в якому йтиме мова про

(Закінчення на стор. 6)

РІЗДВЯНА ВИСТАВКА В ОМУА

Ню Йорк. — Об'єднання Мистців Українців в Америці влаштовує тут різдвяну виставку, яка проходитиме від 9—21-го січня в ґалерії ОМУА, 136 Друга аве., 4-ий поверх. Твори виставлятимуть: М. Черешньовський, А. Фаріон, С. Ґеруляк, І. Кучмак, В. Литвин, С. Макаренко, О. Мазурик, Д. Наумко, В. Панчак, Я. Сурмач-Миллс та інші. Відкриття виставки відбудеться у неділю, 9-го січня, о год. 1-ій дня. О 1:30 — Різдвяна програма, в якій виступлять Л. Ліщинський, колядники та інструментальна група „Черес".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to: Svoboda
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Взаємне визнання Ізраїля й Ватикану

30-го грудня 1993 року представник Ватикану монсеньйор Клявді Челлі і віцеміністер закордонних справ Йоссі Беллін підписали в Єрусалимі договір про взаємне визнання. Формально — контраґентами були дві держави, кожна з них з дуже маленькою територією, бо величина Ізраїля, включно з окупованими арабськими землями, рівняється приблизно території стейту Ню Джерзі, а Ватикан, по-італійськи Чітта дель Ватікано, це розкинені у Римі кам'яниці з гуртом будівель Ватиканського палацу та собором св. Петра, насправді краще відома під назвою Апостольської Столиці. Як окрема держава існує формально від 1929 року, коли-то тодішній президент Італії Беніто Муссоліні підписав з державним секретарем Ватикану кардиналом Ґаспарі „договір згоди", визнавши „територіяльну незалежність" всіх будівель Ватикану та літньої резиденції Кастель Ґандольфо. У пізнішому конкордаті між Ватиканом та державою Італією назагал потверджено той договір з доби Муссоліні і по нинішній день на різних будинках у Римі видніє таблиця „Чітта дель Ватікано", що це інша „держава". У самому Римі держава Ватикану територією маленька, але верховну владу Вселенного Патріярха, Папи Римського, визнає 800 млн. осіб у широкому світі. Ізраїль нараховує не цілих 9 млн. душ включно з арабами, докладної статистики розсіяних по світі жидів нема у популярних довідниках, — рахують їх на яких 7 млн. душ.

Наведені статистичні цифри вказують, що підписаний в Єрусалимі договір дивний, але має історичне значення, як замирення двох віровизнань, ворогуючих дві тисячі літ. Правда, Другий Ватиканський Собор, у якому Кардинал Йосиф Сліпий відіграв історичну ролю (вірні Української Католицької Церкви визнали його, як свого Патріярха), — той Собор проголосив догму екуменізму, себто рівности всіх релігійних визнань, які вірять в існування Вищої Сили. Теперішній Папа Іван Павло II відомий, як найбільш подорожуючий до різних країн всіх п'яти частин світу із „хрестоносними місіями віри". Але від поверх 30-ти років він не відвідав існуючих у державних межах Ізраїля святих для всіх християн місцевостей. Існував затяжний спір за Єрусалим, відколи Ізраїль вважає Тель Авів своєю столицею. Щойно недавно, вже за теперішнього прем'єра Їцака Рабіна, проголошено Єрусалим містом „трьох віровизнань". А втім, ще й дотепер не з'ясовано статусу „старого" Єрусалиму, що до нього мають претенсії однаково жиди, визнавці мойсеєвого віровизнання, як араби, мусулмани.

Цікаві два аспекти цього підписаного в Єрусалимі договору. Він доказує дійсно надзвичайний активізм уряду Їцака Рабіна і його міністра закордонних справ Шимона Переза. У вересні 1993 року Рабін простягнув руку у Білому Домі у Вашінґтоні до недавнього смертельного ворога — Ясіра Арафата, лідера Палестинської Визвольної Організації, яка в очах всіх жидів мала марку найбільш запеклих ворогів Ізраїля,ноторійних терористів. Коментатори цієї події твердили, що насправжнім автором цієї події був згаданий міністер Ш. Перез, попередник Рабіна на становищі голови Соціял-Демократичної партії, яка в останніх виборах перемогла й закінчила довгу владу крайньої реакційної партії Лікуд та її голови — прем'єра Їцака Шаміра. І тепер читаємо, що той договір із Ватиканом підготовив Ш. Перез у довгих засекречених дипломатичних розмовах.

Шукання миру з арабським світом було продиктоване несамовитою ситуацією хронічної ворожнечі, яка грозила вибухом війни всього арабського світу проти Ізраїля. Але визнання Апостольської Столиці — це очевидне бажання знайти у католицькому світі союзника, який протидіяв би міжнародному антисемітизмові. Бо це не тільки у Москві спалили чотири синагоги, — у Німеччині неонацисти пропаґують антисемітизм та і тут, в Америці раз-у-раз читаємо про вимальовування свастик на дверях синагог та про вандальські акти на жидівських цвинтарях. У підписаному в Єрусалимі договорі можна побачити теж загальний ґін до згоди. У Південній Африці нова конституція скасувала расовий „апартеїд". В Ірляндії розпочалися розмови, які можуть довести до з'єдинення тамошніх двох частин країни. Ніде не можна завести згоду і мир легко, без перешкод від екстремістів та фанатиків.

Новий 1994 рік докаже, чи насправді переможе розум, чи візьме верх людська глупота маскована банальними фразами. Від княжих часів не було в Україні згоди, і за Козаччини були „чорні ради" за Української Народної Республіки була отаманія. Чи не можуть наші земляки в Україні навчитися від мудрих різнонаціональних лідерів, що згода будує та незгода руйнує?!

Іван Кедрин

РУСОФІЛЬСТВО АМЕРИКИ

Політичне русофільство Америки має різні причини. Після упадку царату нахлинула до Америки російська політична еміграція, елітою якої були історики царської школи: вони зайняли катедри у передових американських університетах і стали наче основоположниками проросійської орієнтації Америки. В обох світових війнах Росія належала до коаліції держав проти Німеччини. Америка приступила до Першої світової війни вже під її кінець, але тодішній її президент Вудро Вілсон відіграв поважну ролю на Версальській мировій конференції, солідаризуючись із екстремно правим французьким прем'єром Жоржом Клемансо у продиктуванні Німеччині такого мирового договору, який насправді спричинив реакцію у народженні німецького націонал-соціялістичного руху під кермою Адольфа Гітлера. Відомо, що Друга світова війна знайшла своє „зелене світло" у договорі Ріббентропа-Молотова: Гітлер і Сталін раді були поділити світ на свої дві сфери впливів.

Німецько-совєтська ідилья тривала коротко і літом 1941 року 250 німецьких змоторизованих дивізій — наймогутніша армія в історії світу — помаршували на схід. Їх переможний похід закінчився поразкою під Сталінградом. Перемогу Сталін приписав собі — уможливила її Америка масовими доставами зброї і всіх інших припасів вартости десяти більйонів дол., за тодішньою програмою „позики і допомоги". Ті гроші пропали, але на Ялтинській конференції у 1945 році союз ЗСА і СССР проявився в особистій приязні Ф. Д. Рузвелта із Сталіном — Рузвелт називав Сталіна „Старий добрий вуйко Джов". Холодна війна, яка тривала від 1945 до 1982 року не послабила орієнтації на Москву, як чинника миру і безпеки в Евразії. За президентури Д. Д. Айзенгавера приймали тут Нікіту Хрущова радісно і почесно, і коли навіть через вимоги Хрущова на Паризькій вершинній конференції Айзенгавер зірвав ту конференцію (Хрущов вимагав „перепросити" СССР за розвідчі лети ЗСА над СССР), і коли швидко потім Хрущов на Генеральній асамблеї Об'єднаних Націй зняв з ноги черевик і гатив ним по столі, — то примітивне американське суспільство прийняло це як „широкий жест" росіян.

За Міхаїла Ґорбачова припинилася холодна війна і в Америці Ґорбачов був найпопулярнішою фіґурою його скрізь вітали „Ґорбі-Ґорбі", не розуміючи, що це не Ґорбачов миротворець, а факт, що усамостійнилися шість совєтських сателітних країн, автоматично перестав існувати т. званий варшавський пакт — антипод НАТО з вістрям проти Заходу, — і в СССР настала гостра економічна криза. Однак ще за президентури Джорджа Ьуша існувала орієнтація на Москву, яка захиталася щойно у зв'язку з першим путчом сталіністів літом 1991 року. Все ж, Джордж Буш, який 1-го серпня 1991 року назвав був самостійницький рух України „самогубним націоналізмом" (промова у Києві), — признав свою помилку та заявив, що визнає державність України на зустрічі з представниками української громади ще перед грудневим референдумом в Україні. Наступник Джорджа Буша Билл Клінтон на першій зустрічі з Борісом Єльцином у Венусуелі на терені Канади проголосив „партнерство ЗСА і Росії".

Билл Клінтон закінчив правничий факультет у дуже доброму Єйльському університеті. Але в американських середніх школах не вчать загальної історії ані географії і він, як губернатор стейту Аркенсо, не цікавився міжнародними справами. Можна сумніватися, чи знав про існування на Сході інших народів, як тільки російського. Як

(Закінчення на стор. 6-ій)

Петро Часто

НЕ В ЖІРІНОВСЬКОМУ РІЧ...

I

Збурена ріка російської політики винесла на самий вершок одіозного Владіміра Жіріновського. Такого розвитку подій ніхто собі не бажав. У зв'язку з цим виникає безліч запитань, і передусім це: чому аналітики, як партійні, так і незалежні, ні в Росії, ні в Україні, не передбачили цієї похмурої перспективи? Чи після цього ще щось важитимуть газетні прогнози? І чи не дістали ми ще однієї підстави стверджувати, що живе буття не конче узгіднюється з нашою логікою, з так званими раціональними аргументами? Коли йому треба змінити свій плин і напрям, воно успішно вдається до того, що вчора для загальної опінії виглядало дивним, неповажно крайнім, геть неможливим.

Українська преса зрідка й злегка кепкувала з феномену Жіріновського, не опускаючись до образливих епітетів. Нащо? Адже він тільки й те робить, що сам себе розвінчує. Зате російські демократичні газети не залишили на Жіріновському живого місця, однозначно трактуючи його хамом, парвеню, фальсифікатором, фашистом і ксенофобом. Й на тобі маєш — якби не певна кількість позапартійних кандидатів, цей фашист дістав би можливість формувати уряд. Але й так він матиме в Думі могутню фракцію — з нею змушені будуть і рахуватися і, самозрозуміло, бльокуватися.

Іншими словами, партія В. Жіріновського спробує у свій спосіб вплинути на найближче майбутнє Росії, і майже нема сумніву, що зовнішній аспект цього „способу" полягатиме у новітньому — ліберально-прагматичному — великодержавному шовінізмі і егоїзмі. На цей рахунок В. Жіріновський висловлювався цілком відверто. Що всі ті його проєкти з приводу поновного завоювання Фінляндії, Польщі, навіть Аляски — а вже про Україну, Прибалтику, Кавказ і Середню Азію навіть мови нема! — не були тільки гіпнотизуючим передвиборним популізмом, засвідчує недавня стаття Алєксєя Мітрофанова, міністра закордонних справ у „тіньовому" уряді В. Жіріновського. Ось декілька програмових речень з неї: „Наша лінія — розумний егоїзм, наша ціль — світове панування. Ми припинимо виведення військ з Европи і Прибалтики. Нехай стоять! Ми не будемо рятувати національні околиці — нехай воюють до останнього набою. Будемо продавати зброю і тим, і другим — нехай винищують один одного. Але російської крові не буде — буде лише російська зброя за світовими цінами... Нащо рятувати чорних від голоду? Захочуть — продамо їм зерно, причому гроші — наперед. Попросять — і наркотики продамо, нехай отруюються, якщо це їм до вподоби... Ми не будемо вижебрювати на Заході кредити, ми будемо продавати за десятки мільйонів долярів зброю — підводні човни, автомати, танки. Ми перші на комерційній основі будемо здавати в оренду збройні формації. Наприклад, таманці чи кантемировці за двісті мільйонів долярів у день здійснять бойову операцію на замовлення однієї країни проти іншої... Колюмбійська мафія за півмільйона долярів також може попросити нас зліквідувати тих, хто заважає їй у наркобизнесі. І ми не відмовимо... А патріотам нашим, котрі плачуть за старою Росією, хочу нагадати про Кутузова. Чи пам'ятаєте, як він завабив французиків углиб Росії — і морозом їх, і голодом, і пожежами... Так і тепер нехай Туреччина з Іраном лізуть у Середню Азію і На Кавказ, Німеччина — в Україну, Румунія — в Молдову, фінни — в Карелію, китайці — в Сибір. Нехай вони влізуть сюди і загрузнуть в цих безмежних просторах з незрозумілим для них народом. Так і попадають зі своїми метрополіями: згадайте, як маленький В'єтнам боляче поранив Америку... Таким чином ми зруйнуємо весь світ, крім Росії".

Тут — уся зовнішньополітична програма „міністра", від початку до кінця. І все ж, на додаток, варто процитувати ще два коротенькі речення: „Патріотам не подобається Козирєв, а мені він подобається. Він промощує нам дорогу". Було б добре, якби в Україні, замість здіймати запізнілий гвалт з приводу перемоги україноненависника В. Жіріновського, уважно прочитали ці дві фрази „дипломата" А. Мітрофанова. В них міститься надзвичайно важливе для об'єктивної аналізи російської ситуації і для передбачення російсько-українських стосунків зізнання: самі по собі „жіріновчики" дороги нікуди не годні промостити, для цього їм потрібна інша, значніша сила, і вони мають на неї бездоганний нюх. То дуже талановиті авантурники, і саме їхня моральна індиферентність спонукає їх тонко відчувати хоч і приховану, а проте домінантну течію, щоб заздалегідь поставити на неї. У цьому розумінні В. Жіріновський зі своєю братією є не стільки політичною партією, скільки гуртком змовників-психологів, таких собі модерних „графів Каліостро", які готуються до чергового гльобального експерименту, небезпечного для всього неросійського світу. Засобом цього експерименту є російська ментальність — вони добре знають її глибинні якості, визначальні нахили, і знають, в яких пластах спільноти ці нахили весь час тліють, чекаючи сприятливого вітру.

Закінчення буде.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про добрі традиції, які забуваються

Скільки то гарних, зворушливих традицій зв'язаних у нашому народі із святами Різдва Христового і Маланкою та Новим Роком. Ніяк не думаю їх тут перелічувати, зацікавлені народними звичаями можуть перечитати про них у кожній українській енциклопедії чи в підручниках.

Мені, однак, йдеться радше про загальний настрій, який ці традиції уміли викликати, цей неповторний настрій, що розпочинався уже нашим відвічним привітанням „Христос Рождається", а не лише „Веселого Різдва" як у інших народів.

А відтак чи можна порівняти українські колядки до цих нечисленних інших, що їх постійно чуємо в голосниках і вони вже нам набридли? Скільки наших, українських колядок находиться у молитовниках чи співаниках, але як мало їх тепер уже співаємо. Більшість молодого покоління знає їх справді обмаль, а як колядує, то майже ніколи не вивчає слів до кінця і обмежується до однієї-двох стрічок.

Це саме торкається усіх різдвяних чи новорічних віншувань. Хто ще практикує цей спосіб побажання у святочному зимовому періоді? Може ще на збірних виступах, на „ходженнях з колядою" по українських родинах тих, хто вивчив тільки на „показ" дещо із наших традиційних звичаїв, щоб понисатися перед старшими і здобути відповідну кількість гроша на свою організацію.

У загальному Різдво чи Новий Рік стали ще одною гостиною із товариською розмовою, забавою і побажаннями, які обмежуються дослівно до кількох стереотипних слів.

„Веселих Свят!", „Щасливого Нового Року" — от і все, що, звичайно, почуєте у цей святочний час. А так хотілося б саме в цей час почути щось більше традиційне, більш рідне, тепле, а передусім щире українське.

А як відчути святочний настрій, коли вам взагалі нічого не побажають або почуєте несподіване „Многая літа" — хоча це не ваш день народин, а народин нового року?

Що допоможе до доброго і святочного настрою, коли засідає родина до Свят-Вечері ніби і традиційно, але з примусу, що так годиться, а не з внутрішньої потреби?

Кажіть, що хочете, але роки перебування на чужині викорінили серед нашої спільноти, серед наших родин, багато із гарних, добрих і щирих традицій нашого народу, а зміни в календарях ніяк не допомогли до їх плекання.

Ми зробилися більше холодні, стримані, більш автоматичні у виконуванні наших святочних обов'язків. Так, це молодше покоління вже ніяк не має часу приготовити на Свят-Вечір 12 страв чи вивчити своїх дітей колядок, побажань, а передусім защепити у них почуття, що Різдво — це особливе свято і вимагає особливої уваги та серця.

А може ми не зуміли цим молодшим цього всього належно передати? Вже третій рік оглядаємо з подивом пресу України, знімки та слухаємо розповідей про це, як цвіте там відроджена традиція, так нами тут злегковажена. Бачимо вертепи, звізди, слухаємо про мандрівки цілих груп молодих людей з колядою і віншуваннями, читаємо про переповнені церкви, про те, як збираються родини, друзі, як тепло вони складають собі наші традиційні побажання. Добре, що принаймні там в Україні все це розцвіло з новою силою. Тільки, щоб цієї традиції не забили економічні чи політичні події. Бо без неї Різдво не є Різдвом Христовим, а Новий Рік без Маланки і Василя не має притаманного йому чару. А з тим ми всі стаємо біднішими...

О-КА

Любов Коленська

СКІЛЬКИ Ж ЦЕ РОКІВ, СЕСТРИЧКО?

II

П'ята година. Дзвінок. Це напевно моя сестра. Рвучко відчиняю двері: і там дійсно вона. Вже не така бліда, як колись, на обличчі навіть легкий рум'янець, може він від морозу. І хоча очі в неї втомлені — ледь відблискує у них радість.

Обіймаю її, горну до себе, хочу хоч на мить тривати в ілюзії, що вона вже від мене не відійде. А потім кажу:

— Який жаль, що немає ніяких страв до Свят-Вечері. Але скибки білого хліба заступлять нам просфору... Ще й мед знайшла і свічку теж, та й тістечок кілька.

А ти тоді, сестричко, пригадуєш:

— А не забудь ще однієї тарілочки, отого традиційного і символічного накриття, щоб прийшли до нас і пригощалися усі оті, що сьогодні вже не з нами...

А потім ще до цих слів ти додаєш:

— А це нам на стіл, замість ялинки, щоб у кімнаті запахло живицею і нагадало інші Свят-Вечори. Та й стрічечку багрову принесла, щоб ти свічку перев'язала, як колись ще вдома...

Бачу у сестриних руках дві соснові ґілки. І від милої несподіванки накочуються мені на очі сльози. Дивлюся, а вона ще й тримає невеличкий пакуночок:

— А це, що у тебе?

— То пані Франсис передала тобі медяник із побажаннями — щасливо святкувати.

Виходжу до кухні і звідтіля приношу тарілочки, ясно-кремову скатертину, білої не було, засвічую свічку, а ти, сестричко, перев'язуєш її багровою стрічкою. Ґілки сосни кладу у прозорий кришталевий флякон. На ще одній тарілочці — трохи меду, це до „просфори".

Враз телефон. Це мамине серце знайшло нас за „святвечірнім столом". І в слухальце телефону кладуться чарівним теплом такі любі матусині слова: „Довідалася від пані Френсис, що ви обидві зможете разом відсвяткувати Свят-Вечір. Слава Богу! Уявіть собі, що я своїй пані зварила борщ і так її посмакував, що забажала собі ще одну тарілку. Мало того, попросила ще колись його зварити!. Сьогодні, мої діти, я думками біля вас. Святкуйте щасливо і здорово, дівчатка!. За рік, за — два святкуватимемо вже разом. Христос народився!

„Славіте Його" — їй у відповідь — я, а за мною отой предковічний різдвяний привіт підхоплюєш і ти, сестричко. І від того на душі тає теплом. І ніби справді ми всі разом...

А там, поділилися ми білим хлібцем, одна одній побажали і помолилися за рідних — тих, що тут, і тих, що в Україні, та й за душі тих, що їх уже давно немає... Й захлипало в серці жалем і тугою за отим, що відійшло...

А потім ми пригощувалися, ніби справді на пирі якомусь, солодощами і очі наші, сестричко, зустрічалися на перехресті соснових ґілок... Це ж вони вичаклували перед нами отой давній чудовий час, коли ще під саму повалу підіймалася ялинка, коли пахнуло живицею, узваром, борщем і грибами, і коли ми ще були разом — дідусь наш і бабуся, батько, мама та й ми обидві... І нашу родину і ялинку — розіскрену бенґальськими вогнями і мерехтінням свічечок та й зодягнуту у пишні сріблясті ґірлянди — благословило Різдво Христове.

Занурені в спогади задумались ми, затихли... аж враз ти, сестричко, порушила тишу:

— Ти знаєш... Я знову бачу, наче нині: мама запрошує нас до святої вечері, а я від ялинки так і не відходжу: дивлюся на янгола отого, що на самому вершечку її ніби розправляє крила до лету... І прошу батька, щоб взяв мене на руки, щоб лиш на хвилину могла доторкнутись янгола отого — бо, пригадую, здавалося мені, що він справжній — і доторкнутися Його — це наче доторкнутись самого Неба...

Ґілки сосни жадібно і спрагнено пили воду, а свічечка немов випрямилася і світила ясним, рівним полум'ям. Нанизувались спогади за спогадами — і вела нас туга у давні часи, у різдвяну казку дитинства і Різдва...

— Сумно лише, що не всі ще ми разом, що не в Україні ми, — шепнула я...

— Не сумуй, не треба — наче ясним теплим променем торкнулися мене твої слова, сестричко. — Сьогодні наш Свят-Вечір. Пам'ятаєш, мама сказала, що за рік, за два святкуватимемо вже всі разом.

Раптом ми почули шорхкіт ключа в замку: свічечка затремтіла і почала погасати. Це до нас у кімнату ввійшла місис Стефані: „Хіба насвяткувалися вже доволі"!

Підводячись, сестричко, ти ще сказала:

— Я погашу свічечку, вона й так, мабуть, перелякавшись твоєї пані, хитається на всі боки... Пригадуєш, коли завжди після Свят-Вечері нам казала мама, що вже пора погасити свічку, а ми змагалися, хто це перший зробить...

Я відпровадила тебе, сестричко, вниз поза браму нашої кам'яниці. Дорогою ми ще перекинулися словами, властиво без ніякого значення. Назустріч нам топтав доріжку сніжок. Навпроти якийсь чолов'яга продавав гарячі, печені каштани; вигукуючи, він заохочував до закупівлі і грів руки до вогню. А зараз біля нас, таки коло входу до кам'яниці, молодий хлопчина продавав китиці хризантем. А я не могла надивуватися, як це вони вижили серед отого яскравого калейдоскопного блиску неонових світел, ба як вони могли ще й розцвітати у пекельному темпі кружляння життя, серед галасу радіоприймачів...

Над'їхала місис Франсис, відчинила двері авта і, побажавши „Веселих Свят", забрала від мене мою сестру.

Із твоїм відходом, сестричко, закінчилися свята, закінчилася, погасла їхня врочистість та й закінчилось, зникло оте зворушливе тепле хвилювання казкових почуттів. Ніби хтось замкнув поза святами двері — і їх вже не було. Та щоб не ворушився наново біль, не брала мене в полон туга за святочним настроєм — я навіть не входила до своєї кімнати, а швидко пішла до їдальні накривати стіл до вечері. Хай краще прийде будень, хай прийде дійсність.

• • •

Але ще й сьогодні нагадую наш „святвечірній стіл", бачу дві ґілки сосни, свічечку, перев'язану багровою стрічечкою, скибки білого хліба, намазані медом, тістечка, медяник на тарілочці... Ще й сьогодні вчуваються мамині ласкаві, теплі слова, її побажання: „Святкуйте, дівчатка щасливо і здорово, за рік, за два святкуватимемо вже разом. Та й чую твої слова, сестричко: „Не сумуй, не треба. Сьогодні наш Свят-Вечір"...

Веселих Свят
та
Щасливого Нового Року!
РІДНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, ЗНАЙОМИМ
та
ШАНОВНИМ ПАЦІЄНТАМ
— бажає —
д-р Юліян Гной
з Родиною

Христос Родився

З Різдвом Христовим, Святим Йорданом і Новим Роком

З нагоди
РІЗДВА ХРИСТОВОГО
та
НОВОГО РОКУ

щиросердечні привітання і найкращі побажання Єпископатові, Духовенству, Монашим Чинам, всім вірним Українських Церков, клієнтам, родині, працівникам, приятелям та знайомим
— пересилає —

ВІДОМА УКРАЇНСЬКА СТУДІЯ

MAKARENKO STUDIO, INC.

344 Sommerville Place
Yonkers, New York 10703
Студія: (914) 968-7673
Fax: (914) 968-3678

Студія виконує по-мистецьки декоративне розмальовання церков, малювання і реставрацію ікон, плащаниць, іконостаси, вітражі, проектування, оформлення і вставлення мозаїки і різні замовлення з мармуру.

З РІДВОМ СВЯТИМ і НОВИМ РОКОМ
найщиріші побажання
радісних і щасливих свят
родині, приятелям, знайомим та всьому українському народові на рідних землях у вільній самостійній і незалежній державі Україні
— пересилає —
д-р ЛЮБОМИР ВОРОХ з дітьми
Любославом, Андреєю і Татіяною

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ
вітаємо
РОДИНУ — ПРИЯТЕЛІВ — ЗНАЙОМИХ
по обидвох боках Океану
Ярослава, Зенон і Христя СНИЛИКИ

В день Різдва Христового
ВЕСЕЛИХ і ЩАСЛИВИХ СВЯТ
Рідним, Приятелям і Знайомим
бажають
д-р Евген і Лідія Грабарчук
з Родиною

РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ, І ЗНАЙОМИМ
Радісних Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
— бажають —
д-р Андрій, Татяна і Тамара
Тершаківці

Радісних Свят,
Щасливого Нового Року
Рідні, Приятелям і Знайомим
— бажають —
Ольга, Богдан Михайлів

З Різдвом Христовим
та
Новим Роком!
ВЕСЕЛИХ та ЩАСЛИВИХ СВЯТ
бажає
РОДИНІ, ПРИЯТЕЛЯМ та ГОСТЯМ
„КАРПАТІЇ"
власниця
Климентина Шевчук з родиною
CARPATHIA HOUSE, Lexington, N.Y. 12452

Веселих Свят та Щасливого Нового Року!
бажає своїм Приятелям
Оркестра „Темпо"
ІРИНЕЙ КОВАЛЬ
(908) 464-5806
„вже 30 років... нема музики без „ТЕМПО"

LEXINGTON HOTEL
Tel.: (518) 989-9797 Lexington, N.Y. 12452
Дорогим Гостям, Приятелям і Сусідам
— бажаємо —
Веселих Свят Різдва Христового
і Щасливого Нового Року!
Олександер і Марія Шумило
та син Антін з родиною

З НАГОДИ РІЗДВА ХРИСТОВОГО
і
НОВОГО РОКУ
Рідним, Приятелям і Знайомим
Божого благословення, здоров'я та спокою духа
щиро бажає,
ВОЛОДИМИР БАРАГУРА
Вудгейвен, Н. Й.

Вітаємо наших
рідних, приятелів і знайомих
З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і НОВИМ РОКОМ!
ДМИТРО І СОФІЯ
ШПАКИ
з доньками

Бажаємо рідні і знайомим
ВЕСЕЛИХ СВЯТ
і
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ!

нехай Ісус Христос тримає всіх
у своїй опіці!

КОНСТАНТИН ЛЕЩУК
із дочкою ЛІДОЮ

Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року
бажають
РОМАН І СТЕФАН ЛЮТАКИ, власники
HOLIDAY LOUNGE
COCKTAILS and DINNER
75 St. Mark's Pl. (8th St.)
SP 7-9637 **New York City**

Клієнтелі, Українським і Ветеранським Організаціям
Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року!
бажає
Иосиф Купчак
з родиною
власник
JOSEPH MEAT MARKET
437 Smith Street, Perth Amboy, N.J. Tel.: (908) 442-4660

Веселих Свят Різдва Христового
і
Щасливого Нового Року
Родині, Приятелям і Знайомим
— бажають —
д-р Клементій й Ольга Стефанія
РОГОЗИНСЬКІ

Христос Родився! *Славім Його!*
З нагоди
РІЗДВА ХРИСТОВОГО,
НОВОГО РОКУ, ЙОРДАНУ
та третю річницю відновлення нашої самостійної соборної Української Держави
— бажаю —
родині, подругам, друзям та приятелям, рівнож і братам і сестрам на святій Україні, сильного здоров'я, радости, щастя та витривалости у виконуванні обов'язків призначених нам Всевишнім Богом.
КАТЕРИНА МИСЬКО
з родиною

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!
Веселих Свят
та
Щасливого Нового Року
— бажає —
УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ
ЛИТВИН — ЛИТВИН
УКРАЇНСЬКЕ ПОХОРОННЕ ЗАВЕДЕННЯ
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner Stanley Terr.) Union, N.J. 07083
(908) 964-4222

Христос Рождається!
Веселих Свят Різдва Христового
та Щасливого Нового Року
Українському Духовенству, Організаціям, Вшановним Клієнтам і Знайомим
щиро бажає
ЮРІЙ ВАСИЛЕНЮК
із донею МАРУСЕЮ
власники
УКРАЇНСЬКОЇ КРАМНИЦІ
ASTORIA
MEAT PRODUCTS INC.
35-09 Broadway **Long Island City, N.Y. 11106**
(між 35-36 вул.) **Тел.: (718) 726-5663**

ЩЕРАЗ ДЛЯ ВСІХ ДАВНЕ АЛЕ ЩИРЕ ПОЖЕЛАННЯ

З Різдвом Христовим і Новим Роком
Абисьте мали щастя з кожним сильним кроком
Щоб Ваші очі лиха не видали.
Ваші чисті мислі ластівками літали.
Вам господині, хай Бог нагородить,
Що гарно газдуєте у своїй господі.
Де поступить Ваша ніжка, хай там радість сходить.
Хай про Вас старе і мале лиш добре говорить
Висьте були серцем добрі, усміхом ласкаві.
Першували між челяддю як над всіми пава
Аби руці, нозі і голова не боліла,
Жура в світі щоб пропала, личка не плесніли
Бисьте мали душу горду, пишну як смерека
Життя щоб Вам плило річков з меду і молока
Аби Вам зазулиці накували літа,
Кілько очків на облаці, кілько весное цвіта
Аби лани колисались з жита і пшениці.
Бисьте в гаразді панували на штири світлиці
Щоб блестіли у Вас гроші, білі вербениці
Аби собі забагали лиш молока від птиці
Бисьте в шовках похожали, в золотих підковах
І щасливо довго жили і були здорові.
Веселих Свят, доброго здоров'я і много літ
щасливих і веселих, бажає Вам
М. СУРМАЧ з РОДИНОЮ

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
та
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
— бажає —
Петро ЯРЕМА
Louis J. Nigro — director
Родина Дмитрик
Funeral Home
129 EAST 7th STREET — NEW YORK, N.Y.
(Between 1st & Ave. "A")
ORegon 4-2568
МОДЕРНІ ОХОЛОДЖУВАНІ КАПЛИЦІ

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ **Веселих Свят та Щасливого Нового Року**
Родині, Покупцям, Знайомим
бажають
Юліян і Марія Бачинські
139 — 2nd Avenue
(Між 8 і 9 вул.)
NEW YORK CITY
власники **EAST VILLAGE MEAT MARKET, INC.**
Tel.: CA 8-5590

Україна — мати моя

Прегарна і мила, весела й щаслива
Україна Мати моя:
З могили воскресла, долоні піднесла
Вгору до Ісуса Христа.

Червону калину, у лузі похилу,
Підняли стрільці січові:
Гарт духа, як крицю, понесли в столицю :
Каторжники — в'язні й уп'исти живі.

Хвилюють, як море, злат-сині прапори,
Стотисячні маси ідуть:
Ряди, за рядами, жінки з козаками,
І тризуб державний несуть.

Ох, ні, ще не вмерла, ясніє, як перла,
Моя батьківщина свята:
Блистить самоцвітом, як сонечко літом,
Її непорочна краса.

Здійснилися мрії, прапредків надії,
Свобода! Гриміло із уст:
Скінчились терпіння і волі проміння
Осяло Львів, Київ і Хуст.

Благаймо Дівицю, Небесну Царицю,
Щоб нас захищала від бід:
Щоб поле родило пшеницю й пашницю,
Щоб жителі мали: сіль, масло і хліб.

Живи, Україно, свобідна і красна,
Крокуй самостійно вперід!
На сході Европи, як зіронька ясна —
Світи, щоби віра Христова не гасла. —
І Бог Тебе буде беріг!

о. Николай Василь Прийма
Люрд, Франція

ГЕНЕРАЛЬНА АСАМБЛЕЯ ООН одноголосно проголосувала за встановлення світового Дня Свободи Преси. Цей день будуть відзначати щороку 3-го травня. Прийнявши таке рішення, ООН тим самим офіційно признала вільну, плюралістичну і незалежну пресу важливим складником демократичного суспільства. Дата проведення того дня вибрана не випадково: 3-го травня 1991 року з ініціятиви ЮНЕСКО у столиці Намібії була прийнята так звана Віндгукська деклярація, яка закликала уряди всього світу забезпечити свободу преси і її демократичний характер.

100-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

З нагоди 100-літнього ювілею Українського Народного Союзу, який припадає на 22-го лютого 1994 року, редакція „Свободи" плянує видати спеціяльне число з цією датою, присвячене світлому минулому Батька-Союзу. Звертаємося до членів Головного Уряду, до всіх союзовців і читачів нашого щоденника з проханням надсилати матеріяли для евентуального поміщення у цьому числі. Матеріяли прийматиметься до 12-го лютого 1994-го року. — Ред.

У Пармі посвячено пам'ятник жертвам голоду

Владика Антоній посвячує пам'ятник.

Величава історична подія спорудження пам'ятника жертвам штучного голоду в Україні виводить свій початок від Загальних зборів української православної катедри св. Володимира в Клівленді-Пармі, Огайо, які відбулися в січні 1993 року.

Ознайомившись з ідеєю цього задуму, Загальні збори схвалили цей задум і внедовзі приступили до його здійснення.

Вибраний комітет до будови пам'ятника зазнавав незначних персональних змін, і кінцево залишився у складі: Дарін Джоґан — голова , Олександер Нездолій — голова конструкції пам'ятника, Леонід Дмитревич — імпрезовий референт, Марія Турчин — секретар-касир, о. Іван Наконечний та о. Степан Ганкевич — дорадчі, та члени: Микола Клепач, Марія Гладка, Марія Адамович, Катерина й Ольга Клепач, Вікторія Бечка та Олена Нездолій.

Численні засідання комітету чітко уточнили й розділили функції кожного члена, маючи на увазі, кінцево, відзначити цю трагічну подію всенародним здвигом ще цього ж 1993 року, в 60-ліття її наслідків. Незадовго з'явилися проєкти самого пам'ятника, які також зазнавали деяких змін і додатків, вибрано місце спорудження пам'ятника та розпочато плянування самого відзначення. Різблення пам'ятника дано Андрієві Зеленякові з фірми „Клівленд меморіялс".

Паралельно із спорудженням пам'ятника з'явилась ідея урядження „Меморіяльної кімнати голоду", в якій містилися 6 портретного розміру знімки з часів голоду та пропам'ятна книга його жертв — членів родин катедри св. Володимира. Справою урядження такої кімнати зайнявся визначний член парафії д-р Ігор Махлай, який не жалував на це свого часу й труду.

В короткому часі вивінувано кімнату відповідними матеріялами, які ілюструвались доповненням до пам'ятника. До речі, слід згадати, що в неділю, 26-го вересня 1993 року відбулося офіційне відкриття постійної фотовиставки і Меморіяльної кімнати в осередку парафії св. Володимира, а місяць пізніше — заплановано відкриття й посвячення пам'ятника.

Із прибуттям на цю урочистість Архиєпископа Антонія з Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., який очолив цю урочистість, у суботу, 30-го жовтня 1993 року о 6-ій год. вечора, в катедрі св. Володимира відслужено Велику Вечірню з Панахидою, попереджену сповіддю та прийняттям п'ятьох нових вівтарних хлопців-прислужників. Їм, після формального прийняття, подарував Владика Антоній п'ять ікон Спасителя, як дарунок від старшого Відділу Української Православної Ліги в пошану їхньої першої присутності при Богослуженні. Новими вівтарними прислужниками є: Роберт Гал, Матвій і Степан Кісіль, Джанатан Міхновець та Михайло Відершайм. Тепер при катедрі є 23 (6 груп) вівтарних прислужників.

За розкладом на неділю, 31-го жовтня, о год. 9.30 ранку, припала зустріч Архиєпископа Антонія й Архирейська Свята Літургія. Голова Управи катедри св. Володимира Яків Бурсу привітав Владику українським звичаєм, хлібом і сіллю, та в коротких словах з'ясував причину торжества. При вході до храму привітали Владику три священики: о. І. Наконечний — настоятель парафії, о. С. Ганкевич, настоятель-емерітус, та о. Юрій Сівко, настоятель церкви св. Тройці з сусідньої парафії в Норт Роялтоні. Особливе привітання Владики послідувало від настоятеля о. І. Наконечного.

При чудовому співі катедрального хору під диригентурою Маркіяна Мирона Комічака, під звуки „Іспола еті деспота", впроваджено Владику в храм, де владика поблагословив вірних та розпочав Святу Літургію у двох мовах — українській та англійській. Приміщення храму були вщерть заповнені присутніми і, незважаючи на холодну дощову погоду, сотки людей стояли надворі перед храмом. Виструнчені члени організацій Пласту, СУМ, УПА, дивізії, Українсько-Американських Ветеранів в одностроях із своїми прапорами утворили шпалір по обох боках хідника до самої головної вулиці Стейт ровд. Відтак пройшла процесія з храму з хоругвами, прапорами організацій, священством, хором та вірними, ставши чотирикутником довкола пам'ятника. За впорядкуванням Михайла Доброноса, із задньої сторони пам'ятника — церковні хоругви, по боках — прапори організацій.

Наступними точками програми уміло вів д-р І. Махлай. До відслонення пам'ятника, закритого блакитним покривалом, попрошено чотирьох осіб: Якова Бурсу — голову Управи, Дарін Джоґан — голову комітету, Віталія Собка — консула української амбасаду Вашінгтоні, та Алекса Нездолія — голову комітету пам'ятника. Відслона впала і наяву показався пам'ятник.

Величава різьба розміром 10 на 11 стіп з темночервоного мармуру у формі тризуба, всередині з вертикальною прямокутньою таблицею заокругленою зверху півколом, на якім пишається хрест. На таблиці — вирізані золотими буквами двомовні слова: „В пам'ять жертв голоду в Україні 1932—1933". Із задньої сторони таблиці вирізані в золоті сім колосків пшениці. Під колосками напис — „Не забуваймо літ насилля і мук народу, їх голод, стогін, плач..." Б. С. Нижче цього — напис золотими буквами у двох мовах „Вічна пам'ять". У самому низу — дедикація від парафії. Довкола пам'ятника трьома колами посаджено 100 різнокольорових хризантем.

Маєстачність пам'ятника сама говорить за себе і звертає на себе увагу.

Під спів хору тропаря „Спаси, Господи, людей Своїх", владика Антоній посвятив пам'ятник водою з Дніпра, привезеною із собору св. Володимира в Києві, після чого відслужено Панахиду-Літію за душі невинних жертв страшного голоду.

У відкритті пам'ятника й Панахиді брали участь вісім священослужителів: Архиєпископ Антоній, о. І. Наконечний та о. С. Ганкевич — з собору св. Володимира, о. Юрій Сівко — настоятель парафії св. Тройці УАПЦ в Норт Роялтоні, о. Степан Посаківський — настоятель парафій св. Степана в Бранзвику, Огайо, о. Деніс Крістоф — настоятель парафії св. Миколи в Лейквуді, Огайо, о. Іван Чировський — настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці української католицької церкви в Пармі, о. диякон Джефрі Смолило — з собору св. Йосафата української католицької церкви в Пармі.

У підніжжі пам'ятника розсипано землю, привезену о. І. Наконечним з-під пам'ятника голоду, здвигненому 12-го вересня 1993 року поблизу собору св. Софії в Києві.

У пам'ять невинних дітей, які загинули голодовою смерю, особливо зимою 1932—33 року, молодь парафіяльної школи, „Рідної Школи", школи українознавства Т-ва „Рідна Школа", школи бандури та молодь інших організацій зложили довкруги пам'ятника вінки й квіти. Це був, дійсно, потрясаючий момент, що витиснув не одну сльозу в присутніх учасників, яких було понад 600 осіб.

І з запрошених гостей, льокальних й урядових, виступали: майор Парми Майкл Ріс з відчитанням проклямації, конгресмен Ерік Фінгергарт не міг прибути, його привіт відчитала репрезентантка конгресмена Джін Пейперс, від Злучених Організацій Клівленду говорив голова мґр Василь Ліщинецький. Інші виступи й привіти були перенесені на пізніше, на час спільних поминків, запланованих на 1-шу год. по полудні.

Спільні поминки відбулися в просторій церковній залі з участю понад 400 присутніх. За підвищеним головним столом засіли почесні гості на чолі з Архиєпископом Антонієм. Програмою провадив д-р І. Махлай.

Першою точкою була однохвилинна мовчанка вшанування пам'яті замучених голодом невинних жертв. У короткому вступному слові д-р Махлай пригадав, що 60 років тому український народ переживав найсумніші часи його історії, коли штучно запланований голод у мирний час був засобом винищення мільйонів мирних українських селян-хліборобів.

Марія Адамович — очевидець цієї історії, відчитала рецитацію, повну страхіть особистої трагедії.

Після благословення Владикою Антонієм страв розпочато святу трапезу.

Після трапези слідувало продовження виступів чільних осіб та урядовців. Яків Бурсу, голова парафії; за губернатора Огайо Джорджа Войновіча відчитав привіт Бил Кочмарек — репрезентант губернатора. За мейора Клівленду Майка Вайта привіт відчитав Рич Норват, його репрезентант. Із надісланих листів-привітів відчитано їх уривки: привіт від конгресмена Джеймса Трафіката, від сенатора Метценбаума, від сенатора Гленна.

До слова покликано достойного гостя з Вашінгтону консула В. Собка. Загальну промову гість насвітлював українською мовою, а деякі головніші місця-факти підкреслював англійською мовою. Гість згадав про заперечення факту голоду комуністичною системою, про заборону згадки про голод, про наслідки голоду, після чого Україна втратила паралельно з селянством також і свою інтелігенцію. Позитивно відгукнувся щодо діяльности й згуртованости в національних справах української еміґрації, виявив подив, що парафія зуміла зорганізувати цю урочистість ніби льокального характеру, одначе зовнішній засяг її пішов далеко до визначних діячів громади, міста, стейту, до державних чинників, які відгукнулися на цю подію.

Вкінці настоятель парафії св. Володимира о. І. Наконечний, у короткім слові, підсумував перебіг цієї урочистости, висловлюючи подяку Владиці Антонієві, священству та всім, що причинилися до переведення її.

Більш детальніше д-р І. Махлай подякував усім парафіяльним організаціям, комітетам спорудження пам'ятника, усім жертводавцям, А. Зеленякові, катедральному хорові, його диригентові, молодечим організаціям, членам ветеранських з'єднань, членам формацій УПА, дивізії, які взяли участь у торжестві відкриття й посвяченні пам'ятника. Особливу подяку висловив о. І. Чировському, управі парафії Покрови та її вірним, які відклали своє храмове свято і численно прибули на цю урочистість.

Запросив гостей відвідати при цій нагоді постійну фотовиставку й Меморіяльну кімнату голоду в шкільному приміщенні нашого осередку. Також закликав присутніх скласти добровільні пожертви Марії Турчин, касирові комітету на покриття коштів будови пам'ятника. На закінчення поминок д-р І. Махлай попросив настоятелів сусідніх парафій о. Д. Крістофа, о. І. Чировського та о. Ю. Сівка закінчити поминки молитвою.

Місцеві засоби масової інформації інформували про цю подію.

В. Іванчук

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 29-го березня 1993 року, відійшов від нас, найродожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО Й ШВАҐЕР

бл. п.

БОГДАН ПОРИТКО

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку всім рідним, приятелям і знайомим, які віддали останню християнську прислугу сл. п. Богданові, своєю присутністю в похоронних відправах, молитвах і попрощали його в останню дорогу.

Особлива подяка отцям Василіянам церкви св. Юра в Ню Йорку. Всечесному отцеві Лаврентію, за відслуження Панахиди в похоронному заведенні і Всечесному отцеві Патрикію Пащакові - генеральному вікарієві й пароховi св. Юра, за відправлення Святої Літургії в день похоронів і за прощальні слова.

Щира подяка маестрові Андрієві Добрянському за відспівання похороних відрав.

Окрема подяка родині, приятелям і знайомим за вінки й квіти, за щедрі пожертви на Служби Божі та за вислови співчуття.

Найщиріша подяка старшині 1-ої Дивізії УНА, Романові Гаєцькому за теплі прощальні слова в похоронному заведенні і всім побратимам дивізійникам за віддану останню прислугу й за останній салют побратимові Богданові.

Сердечна подяка мґрові М. Турецькому за поміщену згадку про сл. п. Богдана, в газетах „Свобода" й „Народна Воля". Як рівнож побратимові Романові Гаєцькому, за поміщену згадку в „Вістях Комбатанта".

Складаємо щиру подяку похоронному заведенню Петра Яреми й п. Дмитрикові за взірцеве переведення похорону й за поради.

Щиро дякуємо жертводавцям, які зложили свої пожертви на Фонд Дітям Чорнобиля.

Дружина покійного Богдана Марія з дітьми: сином Нестором і донею Танею	$1,000
Брати: Роман і Дем'ян з дружинами	1,000
Д-р Мирослав і Ірина Зєлик	100
Христина Сосенко	100
Юрій і Оля Пастирнак	50
Микола Турецький	50
Володимир Мелько	50
Марія Стефанишин	20
Галина Віч-Левицька	25
Роман Іваницький	25
Дивіденда	43.03
Разом на Фонд Дітей Чорнобиля	$2,463.03

Пожертви крім Фонду Дітей Чорнобиля на інші справи:

На журнал „Наше Життя" - Ліда Фіцалович	$ 50.00
На Український Музей в Ню Йорку - Ліда Шуль	5
На спорт в Україні - Богдан Похмурський	25
Станиця Братства 1-ої УД УНА - замість квітів	140
Для Станиці Братства Дивізії - Дем'ян Поритко	100
Роман і Стефанія Мороз - Патріярхальний Фонд	50

Щира подяка всім жертводавцям.

Дружина — ПОРИТКО МАРІЯ
Син — НЕСТОР
Доня — ТАНЯ

ІРИНА ЧЕРКАВСЬКА

дочка Григорія і Олени Білинських після років хвороби померла 12-го грудня 1993 р. на 74-му році життя в м. Раві Руській в Україні і похована на місцевому цвинтарі 14-го грудня.

Ірина закінчила гімназію в 1938 р. у Коросні і тоді з родиною переїхала із Стрижева до м. Ярослава. В 1942 р. одружилася з лікарем Іваном Черкавським, головою Українського допомогового комітету.

Після виселення Ірина з дочкою Дарією (1943 - 16. 9. 1990) опинилася в Раві Руській, а чоловік, після военної одисеї, в Англії, де помер 18-го вересня 1974 р., проживши 64 роки.

Племінниця — ЄВА БАЙКО
І ДРУЗІ з Ярослава, у ЗСА
Клівленд в Огайо

УПРАВЛІННЯ ПОЛІЦІЇ Ню Йорку повідомило, що в місті протягом ряду останніх років кількість вбивств спадає. Торік ця тенденція збереглася. За попередніми даними, в 1993 році в Ню Йорку було 1,995 вбивств — на 12 менше, ніж у позаминулому році. Найбільше зменшення кількости вбивств відбулося у Квінсі, де в 1992 році було 357 вбивств, а торік — 281, що означає зменшення на 21 відсоток. Поліпшилося становище також у Бронксі і на Стетен Айленді, а в Брукліні і Мангеттені — погіршилося.

Заключення з міжнародної конференції „Українознавство в розбудові держави" в Києві

14-16-го жовтня 1993 року з рамени Міністерства Освіти України, Інституту українознавства Київського Університету і Академії Наук України відбулася міжнародна конференція, присвячена ролі українознавчих дисциплін у розбуводі держави. Друга сесія конференції була присвячена темі „'Український Історик' і проблеми будівництва української держави". На ній головували Любомив Винар з Кентського університету і Володимир Сергійчук з Київського університету.

У сесії взяло участь понад 60 науковців, а з доповідями виступили 24. Всі вони одностайно дали високу оцінку внеску журналу „Український Історик" за 30 років його існування в розвиток історичної науки, відзначаючи, що це видання продовжило кращі традиції „Киевской старины", „Записок Наукового Товариства ім. Шевченка" та журналу „Україна", який виходив під редакцією Михайла Грушевського.

Вшановуючи творчий доробок авторів „Українського Історика", учасники конференції особливо відзначили подвижницьку діяльність його засновника і головного редактора професора Любомира Винара, завдяки саме йому в першу чергу українська історична наука мала в період поневолення України тоталітарним режимом чесний голос наукової правди.

Виступаючі на історичній сесії пропонували видавати журнал „Український Історик" одночасно в Києві, а на Заході тиражували його англійською, французькою та німецькою мовами. Було чимало конкретних пропозицій щодо дальшого вдосконалення журналу. Крім того, на пропозицію проф. Л. Винара, учасники історичної секції пропонували регулярно (раз на три роки) проводити з'їзди українських істориків, розпочати підготову нової української історичної енциклопедії, підготувати справді науковий (з використанням архівів України) підручник з історії України, видавати систематично покажчик української історичної бібліографії, опрацювати обширний нарис української історіографії; скласти повний список репресованих істориків України, подбати про перевидання їхніх праць та збереження їхніх пам'ятників, подати пропозицію про повернення Академії Наук України первісної назви Українська Академія Наук або Всеукраїнська Академія Наук.

В Україні

ЯЛТА. — Тут 23-го грудня відбувся урочистий вечір, присвячений 130-річчю з дня народження української письменниці Ольги Кобилянської. Організували вечір представники Спілки Українок Криму та члени товариства „Просвіта".

ЛУБНИ. — У місті створено бльок національно-демократичних сил „Лідер-94", до якого увійшли міські та районні організації Народного Руху України, Української Республіканської Партії, Демократичної Партії України, Товариства „Просвіта" та Комітет солдатських матерів. Члени бльоку одностайно прийняли пропозацію міської організації УРП про висунення кандидата на депутата (у майбутніх виборах 27-го березня) від національно-демократичних сил голову секретаріяту міської організації УРП Богдана Івасечка.

КРИМ. — Партія Економічного Відродження Криму відмовилася висувати свого кандидата на президента Криму. „Наш час ще не настав, — заявив співголова партії Володимир Шевьйов, — образ підприємця ще сприймається людьми негативно. Лише після того, як народ відчує, що реформи почнуть діяти і життя стане кращим, наша партія запропонує свого кандидата на президента". Під час теперішньої виборчої кампанії члени партії віддадуть голоси на Миколу Багрова.

КИЇВ. — Минулого тижня відбулася зустріч міністра України для справ національностей та міграції Олександра Ємця з головою Меджлісу кримсько-татарського народу Мустафою Джемілєвим. Учасники зустрічі обговорили питання про участь кримських татар у майбутніх парляментарних виборах. Підкреслено, що серед тих, які повернулися до Криму є 254,000 кримських татар і 16,000 представників інших національностей. Для забезпечення їхніх житлово-побутових умов у 1993 році Уряд виділив 104 біл. карбованців (з урахуванням індексації).

„Вся земля..."

(Закінчення зі стор. 1)

Радів старечою радістю Обручник Діви Марії і опікун новонародженого Немовлятка праведний Йосиф, бо переконався у правдивості провіщеного йому у сні про Марію, що те, що „зародилося у Неї, є від Духа Святого. Породить Вона Сина, і даси ім'я Йому Ісус: бо Він спасе людей Своїх від гріхів їх" (Мтв. 1, 20-21).

З радістю поспішали до народженого Царя Юдейського три волхви-мудреці зі Сходу, щоб поклонитися Йому і піднести дари — золото як Цареві, Ладан як Первосвященикові й смирну на похорон Страдникові після животворчих страждань Його. А ще з більшою радістю поверталися вони до свого рідного краю з благовістям про баченого ними Царя Юдейського, що Його провістили їм Вифлеємська зоря, яка й приведе їх на поклоніння Йому до місця Його народження.

Ось чому все сьогодні сповнюється радістю — бо Христос народився від Діви. І тому „небо й земля, по слову пророка, нехай сьогодні веселяться, янголи й люди нехай духовно радіють, бо з'явився тілесно Бог тим, що в тіні й темряві пробували, від Діви народившись", бо „прийшов Сподіваний народами і спас нас від неволі ворожої" (Стихира на литії).

Радісне різдвяне привітання „Христос народжується!" саме так треба й розуміти і проголошувати, бо Христос не тільки надвічно народився від Отця без матері як Слово Боже — Логос і не тільки тілом народився у Вифлеємі Юдейському в Палестині 1993 роки тому, Він не тільки понад одну тисячу років тому народився на нашій батьківщині Русі-Україні з проповіді апостола-благовісника Андрія Первозванного у водах Хрищення нашого народу, а Він і досі — щороку і щодня — народжується в душах усе нових і нових людей, які приймають Його в своє життя, поклоняються Йому як Одному із Святої Трійці, а з любов'ю і радістю приймають Його Божественні Євангельські Заповіти, заповнюють Його Святою Наукою свою духовну порожнечу, зрікшися сатани і всіх діл його, і всіх слуг його, і всяких послуг йому, і всієї погорди його у Святій Тайні Хрищення чи ще в дитячому віці чи вже в дорослому, взявши на себе ярмо Його любе і тягар Його легкий (Мтв. 11, 29-30) — ставши православним універсально віруючим християнином, членом і спадкоємцем Його Царства, — Царства не від світу цього, через приєднання до Його Святої Церкви — новозавітнього ковчега спасіння в життєвому плаванні по бурхливих і грізних хвилях — часом аж до сили дев'ятого валу — життєвого моря.

Відвідувачі України після багатьох років відсутности бачать велику духовну руїну народу, спричинену богоборчою атеїстичною машиною лютої „імперії зла" з-під кривавої червоної зірки. Але в мільйони спустошених вертепів людських душ переможно входить Христос, народжуючись у них і приносячи їм мир Божий, просвітлення, скріплення надій і оновлення розуму, волі й почуттів Своїм лагідним Божественним закликом до всіх: „Прийдіть до Мене, всі струджені й знеможені, і Я заспокою вас" (Мтв. 11, 28).

І ми були свідком багатьох народжень Христа в душах старших і молодших людей, і своїми очима бачили людей, які, покірно схиливши коліна, вранці і ввечорі молилися-розмовляли з своїм Спасителем рідною мовою; ми відчули спрагу знань до Бога, про Віру, про Церкву в потягах наших багатьох подорожей, коли незнайомі люди далеко за північ продовжували засипати нас питаннями, які їх глибоко хвилювали і на які вони самотужки не знаходили відповідей. І це були і звичайні люди, і люди з високою освітою, і молоді студенти й вояки. За такою євангельською працею не відчувалося втоми, бо радісно було бачити, що сьогодні в Україні народжується Христос, і наша щира всецерковна молитва в цей час повинна бути разом з псальмопівцем така:

„Вся земля нехай поклониться Тобі і співає Тобі, нехай же співає імені Твоєму, Найвищий!" (Пс. 66, 4). Уся земля українська нехай поклоняється Єдиному Богові і нехай співає прекрасні різдвяні колядки і співи:

Христос народжується — славте,
Христос з небес — зустрічайте,
Христос на землі — підносьтеся!

З Різдвом Христовим щиро всіх вас вітаємо!

† **Єлисей,** Єпископ Луцький
† **Олександер**, Єпископ Уманський

Дано на Різдво Христове 7-го січня 1994 року
при катедрі св. ап. Андрія Первозванного
в Дітройті, ЗСА.

Громада...

(Закінчення зі стор. 1)

передання Східньої Европи в сферу впливу Росії. Голова УККА, Відділу Іллиной, Орест Бараник підкреслив, що здійснюючи вплив на політику Адміністрації Клінтона, ми тим самим не допустимо ще однієї Ялти.

Учасники зібрання беззастережно підтримали заклик, проголошений Комітетом об'єднаної американо-української громади — „No Yalta".

Головуючий на вічі запросив до слова голову товариства споріднених міст Чикаґо — Київ Юліяна Куляса. Він звернув увагу громади на те, що треба не тільки критикувати політику Уряду ЗСА, але й висловити своє ставлення до нього.

— У ці дні, — сказав він, — багато українців підписали звернення до президента Клінтона, в якому висловлена думка громади щодо американської політики по відношенню до України. Це потрібна і корисна справа. В той же час варто було б, щоб до Президента надходили особисті листи, написані дітьми чи представниками молодого покоління українців. Якщо надійде, скажімо, десять листів з одного місця, то в столиці рахуватимуть, що там тисячі людей, які цим журяться. Тому вважав би за доцільне, щоб за написання таких листів взялися учні наших шкіл, члени молодечих організацій.

З осудженням політики Уряду ЗСА, його „нового стратегічного партнерства з Росією", нехтуванням інтересами України, небажанням сприймати її, як одну з великих европейських держав виступили на вічі професор Північного Іллинойського університету Мирон Куропась, голова УАКР, Відділ Чикаґо, Андрій Скиба та голова Товариства Приятелів Руху Богдан Ткачук.

Учасники віча одностайно прийняли звернення до Президента ЗСА, в якому, між іншим, сказано:

Після довгих років чекання на незалежність країни наших предків, було б трагедією, якщо б Америка допомогла Росії відновити її панування над Україною. Такий хід подій, напевно, привів би до відновлення російської імперії, що небезпечно як для ЗСА, так і для цілого вільного світу.

В осередку проходив збір підписів під зверненням до президента Клінтона. Щойно поставила свій підпис старша жінка, яку ми попросили поділитися своїми думками з приводу цього. Ось, що вона сказала:

„Я називаюсь Анна Кузик, родом з Волині, в Америці живу вже 40 років. Підписала цей лист і сподіваюсь, що Президент зверне увагу на Україну, яка ніколи не була загарбницею, а загарбницею була все Москва. Україна може бути запорукою спокою і миру у світі".

Перед вічем в осередку відбулася пресконференція, на питання журналістів відповідали проф. М. Куропась, О. Бараник та Ю. Куляс. У той же вечір на крайовій телевізійній програмі було передано репортаж про цю подію.

Русофільство...

(Закінчення зі стор. 2)

студент мешкав якийсь час разом в одній кімнаті з Стробом Толбатом. Толбат вивчив був російську мову й навіть переклав книжку — „Хрущов пам'ятає".

Коли Клінтон став Президентом зробив Толбата заступником американського амбасадора у Москві і швидко потім головою новоствореного у Державному департаменті Відділу для справ національних держав, колишніх членів СССР. У такому характері Толбат відвідав був Київ. У минулому тижні С. Толбат став заступником державного секретаря Воррена Кристофера, насправжнім керівником американської політики у відношенні до Сходу Европи. Не можна робити собі ілюзій щодо зміни цієї політики: вона надалі буде вестися під кутом відношення до Росії, як до держави першої кляси і до всіх інших колишніх республік СССР — як до країн другої кляси, підрядної. Америка — ультрадемократична країна. Але демократичне право самовизначення народів признає тільки у теорії, не в практиці. Бо вигідніше мати діло тільки з одним „центром", вигідніше торгувати з великопростірним контраґентом. Негоноровo, але здорово.

Такий підхід до України проявився вже впродовж затяжних докорів на адресу України за зберігання стаціонованих на її терені ядерних ракет. Ті докори стояли у різкій суперечності з відношенням до Росії. Вашінгтон пояснював це фактом, що Росія підписала договір про обмеження атомної зброї (Старт-1) і договір про її непоширення. Україна зумовила ратифікацію Старт—1 різними передумовами. У державному департаменті забулося, що за все існування СССР із верховодством Росії міжнародним договором, що його Росія не зламала, був і є так званий державний договір з Австрією: СССР погодився відкликати з Австрії свої окупаційні війська під умовою, що Австрія ніколи не належатиме до ніякого міжнародного політичного бльоку. Сьогодні ситуація така, що Заходові не грозить небезпека від Росії, не тільки з уваги на демократичний світогляд Боріса Єльцина і його реформаторські пляни, але тому, що Росія не має найменших передумовин будь-якої авантюри: має зброю, але не має мінімальних запасів харчів і не має тих трьох речей, що їх назвав Наполеон, які потрібні для ведення війни: „Гроші, гроші і гроші". До Росії з її велетенською різнорідною збройною силою Уряд Клінтона має довір'я, до України не має, бо це — в очах теперішньої президентури ЗСА — країна, яку можна легковажити і якій можна диктувати.

Такої опінії Україна не мала би в очах Білого Дому і Державного департаменту, як би в Україні не було такого безпорядку, такого жахливого партійництва, таких масових крадежей, беззаконня і масового хабарництва. Не можна мати поваги до держави, яка не має власної конституції, не має власної валюти, користується все ще псевдопарляментом, вибраним ще за існування СССР. Цей новий 1994 рік стане — за всією вірогідністю — переломовим. Побачимо, як вийдуть вибори до Верховної Ради і як вийдуть вибори президента.

І тут наче автоматично виринає запит: як діє амбасада України у Вашінґтоні, щоб протидіяти такій протиросійській настанові Уряду ЗСА? Які вона створила собі впливи у Конґресі, у „Вашінґтон Пості", що його читає Президент, — які зв'язки цієї амбасади з американським політичним світом, з американським культурним світом? Знаємо, що ця амбасада зберігає зв'язок з українською громадою в Америці — з громадою різних осередків, — але — це не є в інтересі України. Чи і коли зміниться ця настанова рідної дипломатичної служби? Вибачайте за гіркі слова, породжені гіркою дійсністю.